

SIGURAN PROLAZ

Siguran prolaz

Svedočenja ljudi koji stižu u Dimitrovgrad u Srbiji iz Bugarske

Beogradski centar za ljudska prava

20 - 22. oktobra 2015. godine.

Sadržaj

Kotekst	3
Uvod.....	4
Svedočenja	5
Preporuke	14

Kontekst

Iako nadležni organi u oblasti koja je danas poznata kao ruta kroz Zapadni Balkan pokušavaju da obezbede kretanje izbeglica i migranata, čini se da je situacija za one koji putuju kroz Bugarsku znatno teža, uz česte tvrdnje o zlostavljanju i iskorišćavanju od strane nadležnih organa i eksploataciji od strane krijumčara. Izbeglica iz Avganistana ubijen je u blizini tursko-bugarske granice 15. oktobra. Ljudi koji na teritoriju Srbije ulaze iz Bugarske najčešće potiču iz Avganistana, a pojedini takođe i iz Sirije i Iraka. Ova ruta se smatra jeftinijom i bezbednijom od prelaska čamcem u Grčku. Uprkos zabrinjavajućim izveštajima o zlostavljanju, ovom problemu se ne posvećuje dovoljno pažnje. Više od dve stotine izbeglica dnevno prelazi granicu sa Bugarskom. Tokom proteklih pet meseci Beogradski centar za ljudska prava je dokumentovao iskustva ljudi na ovoj ruti kada oni stignu u Beograd.

Siguran prolaz

Svedočenja ljudi koji stižu u Dimitrovgrad u Srbiji iz Bugarske

Svaki dan u Dimitrovgrad pristigne više od dve stotine ljudi nakon što su danima pešačili kroz planine. Mnogi od njih nisu dovoljno pripremljeni za nagli pad temperature s obzirom na to da su i dalje odeveni u lagani odeću i letnju obuću. Nakon što obave dvadesetominutnu proceduru registracije u policijskoj stanici i osnovni zdravstveni pregled, i prime paket prve pomoći od Crvenog krsta Srbije, upućuju se ka autobusu parkiranom u blizini. Svakog dana postoji do četiri polaska ka Beogradu po ceni karte od 25 evra. Oni koji nemaju dovoljno novca da nastave svoje putovanje ka zapadu ostaju smešteni u improvizovanom kampu ispred policijske stanice dok im ne stigne novac od porodice ili prijatelja. Razgovori su obavljeni sa oko dvadeset grupa od oko stotinu i deset izbeglica ukupno. Oni potiču iz Avganistana, Sirije i Iraka. Izbeglice iz Avganistana uglavnom su bile Paštuni, a izbeglice iz Sirije i Iraka Kurdi. Sve intervjuisane izbeglice, izuzev onih koji nisu imali nikakav kontakt sa policijom, prijavile su zlostavljanje u Bugarskoj. Ove tvrdnje o brutalnosti bugarske policije u velikom broju se ponavljaju i uključuju iznudu, pljačku, fizičko nasilje, upotrebu oružja, pretnje deoprtačijom i napade policijskih pasa. Većina ovih incidenata dogodila se u oblastima duž granice, najčešće na granici sa Turskom gde je na mnoge izbeglice pucano ili su ih napali psi. Neki od njih proveli su neko vreme u zatvorenim centrima za azil u blizini gradova Sofija, Vrazhdebna ili Busmanci, i prijavili su zlostavljanje od strane policije i uprave centara. Do incidenata je došlo i na granici sa Srbijom, ali u manjoj meri. Izbeglice tvrde da ih je bugarska policija opljačkala na granici sa Srbijom kako ne bi bili privedeni zbog ilegalnog boravka. Proces registracije u Srbiji podrazumeva izražavanje namere za traženje azila, što predstavlja prvi stupanj u proceduri za azil. Kada dobiju potvrdu, azilantima se odobrava 72 sata da odu u jedan od centara za azil i

popune aplikaciju, ali velika većina njih napusti Srbiju u tom vremenskom roku. Izbeglice koje pokušaju da zatraže azil u Srbiji suočeni su sa neefikasnom i nepoštenom procedurom za azil, nakon koje nemaju realne izglede za integraciju osoba kojima je odobrena međunarodna zaštita u Srbiji.

Svedočenja

Grupa od sedam izbeglica iz Kabula u Avganistanu, uključujući jednu ženu, registrovana je u Dimitrovgradu 20. oktobra samo nekoliko sati nakon njihovog dolaska u Srbiju. Odluka da se napusti Kabul donešena je pre nekoliko meseci, a razlozi su fizička bezbednost i potraga za boljim uslovima života daleko od Avganistana. Oni tvrde da su tri puta bili podvrgnuti lančanom potiskivanju iz Turske u Iran pa Avganistan pre nego što su uspešno ušli na teritoriju Turske. Istanbul je bio njihov dom tri meseca, ali su bili odlučni da stignu u Nemačku. Razlog što su odabrali rutu kroz Bugarsku umesto one kroz Grčku i Makedoniju je činjenica da je to najbliži put do njihove krajnje destinacije. Oni su prijavili zlostavljanje od strane bugarske policije u pograničnoj teritoriji sa Turskom gde su iskusili fizičko nasilje, a neki od njih su pretrpeli povrede kada su na njih pušteni policijski psi kako bi se izbeglice sprečile da uđu na bugarsku teritoriju. Uspeli su da pobegnu, ali su se izgubili u šumi. Na kraju su stigli do Sofije ali ih je policija presrela na ulici i privela zbog ilegalnog ulaska u zemlju. U Bugarskoj su proveli oko mesec dana, od čega su 15-20 dana bili u kampu Vrazhdebna. Jedan od njih je izjavio da bi se radije vratio u Avganistan nego da ostane u Bugarskoj, imajući na umu način na koji se prema njemu i njegovoj grupi postupalo. Ovoj grupi je sledeća stanica Beograd, gde će ostati tek nekoliko sati pre nego što se upute ka hrvatskoj granici.

Sedamnaestogodišnji dečak iz Kabula u Avganistanu putuje sa petoro prijatelja, takođe maloletnika. Svi su odlučili da napuste dom usled nepodnošljivih životnih uslova u Avganistanu.

Talibani su pretili njima i njihovim porodicama pošto oni nisu želeli da se bore i „rizikuju svoje živote ni za šta“. Nakon što su stigli u Istanbul u Turskoj, jedan čovek im je ponudio da ih prebaci preko granice u Bugarsku po ceni od 1500 evra po osobi. Ruta preko Grčke bila je mnogo skuplja i odlučili su da idu preko Bugarske, iako su čuli priče o brutalnosti policije. Kada su prešli granicu, krijumčari su ih držali u kući u šumi blizu Sofije sedam dana pre nego što su prebačeni do granice sa Srbijom. Oko sat vremena kasnije, bugarska policija ih je uhapsila i pokušala da iznudi novac u zamenu da ih ne tretiraju kao ilegalne migrante. Kako nisu kod sebe imali ni novac ni dokumenta, policija ih je uhapsila i pritvorila. Žalili su se na loše uslove u policijskoj stanici gde su bili pritvoreni - hladna ćelija gde im je uskraćena hrana i voda. Narednog dana su prebačeni u Busmanci gde su proveli oko dve nedelje i gde su registrovani, prošli medicinski pregled itd. Tu su proveli 15 dana gde su dobijali samo po parče hleba i šolju čaja za doručak i nedovoljno skuvan obrok za ručak. Nakon što su pušteni, nastavili su svoje putovanje ka Zapadnoj Evropi a sledeća stanica bio je Dimitrovgrad u Srbiji. Uhapšeni su i izrazili su nameru da traže azil u Srbiji iako su želeli da napuste zemlju što je pre moguće.

Osamnaestogodišnjak izbeglica iz Kandahara u Avganistanu bio je prevodilac za američku vojsku pet godina. Nekada je voleo svoj posao i bio je zadovoljan platom, ali počeo je da dobija pretnje smrću od Talibana koji su ga optuživali da je izdajnik. Kako je prisustvovao pogubljenjima gotovo svakodnevno i strahovao za svoj život, ovaj mladić je doneo najtežu odluku u svom životu - da napusti svoj dom i nađe bolji život negde u Evropi. Krijumčarenje je organizovano u Kandaharu, gde je dobio uputstva kako da se sastane sa novom grupom krijumčara u svakoj od zemalja kroz koju je prolazio. Krijumčari su mu objasnili da je ovo, zapravo, bezbednija ruta u poređenju sa onom kroz Grčku i Makedoniju. On tvrdi da je potrošio 7000 američkih dolara da stigne do Bugarske i dodatnih 1800 evra za trasport kroz Bugarsku.

Negde u blizini Sofije, policija je presrela auto u kom je on bio sa još nekoliko izbeglica. Uplašili su se na pomen reči „deportacija“ koju su policajci konstantno ponavljali, nudeći im da kupe slobodu za 400 evra po osobi. Nakon što su potkupili policajce, grupa je nastavila put ka srpskoj granici, gde su se razdvojili i on je uspeo da stigne u Dimitrovgrad. Sledeća stanica je Beograd. Tu će se naći sa poslednjom grupom krijumčara koja će ga sprovesti u Evropsku Uniju.

L. (22) putuje sa većom grupom izbeglica Paštuna iz Kabula u Avganistanu. Njih su na putovanju mučile prepreke i neizvesnosti, strah od deportacije i smrti. L. ima mlađeg brata kome je potrebna skupa medicinska pomoć u Kabulu i koji nije mogao da putuje zajedno sa njim. Plan je da pokuša i stigne do Nemačke, zatraži azil tamo, pošalje novac za lečenje brata i da se onda ponovo sretnu. Nemačka je za L. svetlo na kraju tunela, mesto na kom će pronaći svoj mir i sreću. On je izabrao rutu kroz Bugarsku, pošto su ga krijumčari netačno obavestili da u Egejskom moru ima ajkula. Nakon prelaska granice iz Turske u Bugarsku, presrela ga je policija i zahtevali su da vide njegova dokumenta i potvrdu o registraciji. Kako se nije još registrovao i nije imao nikakva dokumenata, jedan od policajaca ga je fizički napao, udarivši ga u glavu drškom pištolja. L. je odveden u policijsku stanicu gde je prošao proceduru registracije. Nakon registracije, L. se pridružio grupi izbeglica Paštuna koji su putovali u Srbiju, i završio je u Dimitrovgradu nakon nekoliko dana. Svi su registrovani kao tražioci azila u Srbiji, iako planiraju da traže azil u Nemačkoj. Kada stignu u Beograd, kupiće autobuske karte do Šida i odmah napustiti Srbiju, u strahu da će uskoro doći do zatvaranja granice sa Hrvatskom.

Grupa od oko deset izbeglica iz Avganistana stigla je u Dimitrovgrad 20. oktobra. Oni su odlučili da pođu bugarskom rutom jer se plaše vode a druge izbeglice su im rekle u Turskoj da u Egejskom moru ima ajkula. Nevolje su počele odmah nakon sto su prebačeni preko granice iz Turske u Bugarsku. Stigli su u Bugarsku usred noći i posvedočili brutalnosti policije prema

drugoj grupi izbeglica. Bili su uplašeni i tražili su mesto na kom bi se sakrili ali je situacija eskalirala i našli su se usred mase. Jedan od njih tvrdi da je video kako je jedna izbeglica povređena kada mu je policajac prislonio pištolj na čelo, ali nije uspeo da vidi lice tog policajca u mraku. Oni takođe tvrde da su videli izbeglice kako leže na zemlji bez svesti. Policija je uspela da ih stigne i tuče, uzme im novac i dragocenosti, mobilne telefone pa čak i hranu i vodu. Međutim, drugi koji su iskusili slične incidente su im savetovali da novac sakriju u postavu odeće kako bi izbegli da ostanu bez ičega u stranoj zemlji. Novcem koji su uspeli da sačuvaju, nastavili su putovanje do granice sa Srbijom. Policija ih je opet sustigla u šumi u blizini granice. Ovog puta su policajci na njih pustili pse, a dok su bežali čuli su pucnje. U jednom trenutku su shvatili da sedmoro ljudi iz njihove grupe nedostaje. Od tada nisu uspostavili kontakt sa njima. Ova grupa je ubedjena da krijumčari sarađuju sa bugraskim policajcima i čak tvrde da su ih videli da razmenjuju novac.

Grupa kurdske izbeglice, uključujući četvoro male dece i njihove majke, iz Sirije i Iraka, stigli su u Dimitrovgrad 21. oktobra, registrovali se i čekali su autobus da krenu za Beograd. Odlučili su da napuste svoje zemlje kako „tamo nije preostalo ništa osim smrti“, i nadaju se boljem životu u Nemačkoj ili Švedskoj. Jedna izbeglica iz ove grupe navodi da je njegova porodična kuća pogodena bombom ID koja je ubila sve njegove voljene. Njegovom prijatelju je odobren azil u Nemačkoj ranije ove godine i sada mu pomaže finansijski. Odluku da krene rutom kroz Bugarsku doneo je iz finansijskih razloga, kako je ona zaista jeftinija od rute kroz Grčku i Makedoniju. Cena je u proseku 8000 evrra po osobi iz Turske do Nemačke. Savetovano im je da ne nose velike sume novca sa sobom zbog mogućnosti da ih policija opljačka. Savet je bio koristan jer im se upravo to dogodilo. Negde u blizini srpske granice presrela ih je bugarska policija koja je od njih iznudila novac kako ih ne bi registrovali i deportovali nazad u Tursku.

Nakon što su podmitili policiju, putovali su preko planina nekoliko sati pre nego što su stigli u Dimitrovgrad. Nedugo nakon procedure registracije, otići će u Beograd i platiti autobusku kartu kasnije kako nemaju ništa novca kod sebe.

Do pre tri godine, sedamnaestogodišnjak, izbeglica iz Sirije pohađao je Britansku školu u Alepu. Kada je njegovu braću i sestre ubila ID, pridružio se grupi prijatelja i izbegao u Tursku. Međutim, Turska je bila samo usputna stanica a njegova krajnja destinacija je Velika Britanija. Čuo je o teškoćama u Kaleu, ali se ne plaši. S. je pokušao da pređe granicu sa Bugarskom dva puta i vraćen je u Tursku. Njegova grupa je uspela da uđe u Bugarsku iz trećeg pokušaja i nisu imali većih problema dok nisu stigli blizu granice sa Srbijom. Presrela ih je bugarska policija koja je zahtevala 450 evra po osobi kako bi izbegli proces registracije i deportaciju. Njegov prijatelj navodi da ga je bugarski policajac fizički napao jer nije imao novac. S. mu je dao sav svoj novac i mobilni telefon i bio je srećan što može da nastavi svoje putovanje.

Oko dvadeset izbeglica iz gradova u Avganistanu (iz Kabula i provincija Baglan i Gazni) stiglo je u Dimitrovgrad 21. oktobra s nadom da će u Beogradu biti do kraja istog dana. Plan im je da pokušajud da stignu do Nemačke a sledeća stanica posle Beograda će biti Šid, na granici sa Hrvatskom. Njihov put je bio popločan teškoćama i nesrećama. Nakon što su ih vratili u Tursku tri do pet puta, neki od njih su ozbiljno povređeni kada je policija na njih pustila pse da bi pokušala da spreči ilegalan ulazak u Bugarsku. Oni tvrde da su ih bugarski granični policajci opljačkali odmah nakon prelaska granice sa Turskom poslednji put, a pošto nisu imali novca za mito, uhapšeni su zbog ilegalnog prelaska granice. Nakon registracije, grupa je boravila u zatvorenom kampu gde tvrde da su im uskratili vodu i hranu tri dana i da su ih policajci konstantno fizički i psihički zlostavljadi. Pošto su tamo proveli skoro sedam dana, pušteni su i nastavili su svoje putovanje. Uspeli su da izbegnu policiju na granici sa Srbijom.

B. (18) iz Alepa iz Sirije stigao je u Dimitrovgrad 21. oktobra. Iako je izrazio namjeru za azil u Srbiji, ne planira da ostane ovde duže od 72 sata. Za B. je Velika Britanija slika svetlijie budućnosti. On je odlučio da napusti Alep zbog brojnih problema sa pristalicama ID koji su kulminirali kada su mu pretili smrću ako ne počne da se bori za ID. Dok je planirao svoje putovanje u Tursku, odlučio je da do konačne destinacije putuje kroz Bugarsku iz finansijskih razloga. Ovo je bila jeftinija trasa. Negugo nakon prelaska granice sa Turskom, uhvatila ih je bugarska granična policija i pokušali su da od njih iznude novac kako ih ne bi registrovali. Kako nisu imali dovoljno novca da potkupe policajce, odvedeni su u Vrazhdebnu i registrovani. B. navodi da je bio svedok da policajci nasilno registruju izbeglice, uz upotrebu fizičkog nasilja. Čim su pušteni iz Vrazhdebne, B. i njegova grupa su požurili ka granici sa Srbijom. Nisu imali nikakvih problema da uđu u Srbiju. I. (25) i R. (22) napustili su rodni grad Nangarhar u Avganistanu pre dva meseca. Bili su primorani da pobegnu zbog proganjanja i stalnog straha za život. Jedan od njihovih prijatelja je Urdu porekla i odlučio je da napusti Avganistan da pobegne od progona zbog porekla od strane Talibana. I. i R. su odlučili da pokušaju da stignu do Nemačke pewko bugarske rute zbog straha od vode i plovidbe čamcem. Čuli su mnoge priče od ostalih izbeglica o tome kako su gumeni čamci potonuli na Egejskom moru. Bilo mi je lako da stignu do Turske, a nevolje su nastale kada su pokušali da pređu granicu sa Bugarskom. Bugarska policija ih je potisnula nazad u Tursku pet puta u toku jedne nedelje, često koristeći policijske pse i fizičko nasilje. Neki od njihovih prijatelja ozbiljno su povređeni od napada policijskih pasa i morali su da ostanu u bolnici u Bugarskoj. Jedan od izbeglica koji je bio sa I. i R. u Dimitrovgradu imao je vidljive rane na nozi za koje tvrdi da su nastale od ujeda policijskog psa na granici između Turske i Bugarske. Ova grupa nije obaveštena da može da zatraži azil u Bugarskoj. I. i R. su na kraju uspeli i ušli su u Bugarsku iz šestog pokušaja, i ovaj put su platili

2500 evra po osobi da bi ih prokrijumčarili preko granice. Nakon što ih je policija uhvatila bez dokumenata, morali su da plate dodatno po 200 evra kako ne bi bili uhapšeni. Krijumčari su ih držali u šumi negde u blizini Sofije gde su ih hranili jednim parčetom hleba dnevno. Nekoliko dana kasnije, prebacili su ih blizu granice sa Srbijom gde ih je još jednom presrela bugarska policija. Ovog puta, policajci su pucali na njih kako bi ih sprečili da pobegnu i tom prilikom su ranili dvojicu izbeglica iz njihove grupe. I. i R. su uspeli da pobegnu nepovređeni, došli su u Dimitrovgrad i tu su registrovani. Sada čekaju da ih autobus prebaci do Beograda a onda na granicu sa Hrvatskom.

K. (20), student prve godine prirodnih nauka i njegova dva prijatelja stigli su u Dimitrovgrad nakon dugog, opasnog puta iz Kabula u Avganistanu. Znali su da je za njih to pitanje života ili smrti i da moraju da pobegnu. Talibani su počeli fizički da napadaju K. i njegovog prijatelja svakog dana, ostavljajući im užasne rane na telu. Kako on nije želeo da se priključi Talibanim u borbi protiv Avganistanske narodne vojske, kidnapovali su njegovu porodicu pre nekoliko meseci i on strahuje da su ih ubili. Njegov plan je da pokuša i dobije dokumenta u Belgiji i da se onda vrati da sazna šta mu se desilo sa porodicom. K. i njegova grupa su prijavili iznude i zlostavljanje od strane bugarske policije nakon prelaska granice sa Turskom. Kako bi izbegli deportaciju, podmitili su policajce sa oko 1000 evra i nastavili putovanje ka Srbiji.

Grupa od oko sedam izbeglica iz Kabula u Avganistanu, uglavom paštanske manjine, prijavili su ogromne teškoće tokom njihovog putovanja. Pošto su ih napali Talibani i grupe koje se povezuju sa ID, jedini način da prezive bio je da pobegnu daleko iz Avganistana. Nakon što su neko vreme proveli u Turskoj, stigli su na granicu sa Bugarskom 14. oktobra kao deo veće grupe od oko četrdeset izbeglica. Kada su prešli granicu, presela su ih šestorica bugarskih policajaca

koji su koristili pištolje i tri policijska psa da ih potisnu nazad na tursku stranu granice. Sedamnaest izbeglica iz te grupe je uspelo da pobegne dok je njih petnaest uhvaćeno a jedan je pogoden u nogu. Strahujući od brutalnosti policije, od tada su putovali kroz šume, pokušavajući da izbegnu policiju. Dok su bežali, razdvojili su se u nekoliko grupa i onda su se ponovo sreli u Dimitrovgradu. Njihova destinacija je Nemačka.

Grupa Kurda iz Kobana iz Sirije stigla je u Dimitrovgrad 21. oktobra, nakon što su bili suočeni sa ozbiljnim preprekama na svom putu. M, dvadesetogodišnji vođa grupe, objašnjava kako su ih krijumčari obavestili da ne idu rutom kroz Grčku jer će biti zadržani u grčkom kampu trideset dana i onda deportovani nazad u Tursku. Ubrzo su shvatili da je ruta kroz Bugarsku daleko od bezbedne. M. je potrošio 2000 evra od Sirije do Bugarske i dodatnih 1000 evra za transport iz Bugarske u Srbiju. Pre nego što je odlučio da ide preko krijumčara, M. i njegovu grupu su potisnuli nazad u Tursku četiri puta, i teško pretukli dva puta. Krijumčarenje je uključivalo jedan sat transporta kolima i nakon toga su bili prepušteni sebi. Policija ih je uhvatila u Sofiji. Njegove prijatelje su policajci opljačkali ali je on uspeo da sačuva nešto novca zašivenog u pantalone. Bugarska policija im je rekla da će ih držati samo tri dana u pritvoru zbog registracije, ali su umesto toga proveli oko dve nedelje u kampu u Vrazhdebni. Nakon registracije su pušteni i nastavili su svoje putovanje ka Srbiji. Još jednom su registrovani u Dimitrovgradu i izrazili su nameru da traže azil u Srbiji iako im je potvrda o registraciji potrebna samo kako bi nastavili dalje ka zapadu ka njihovoj zemlji destinaciji - Velikoj Britaniji.

A, sedamnaestogodišnji karatista iz Kabula u Avganistanu je došao u Dimitrovgrad 22. oktobra, ali nije mogao da nastavi svoje putovanje ka Nemačkoj zbog finansijskih teškoća. On pokušava da stupi u kontakt sa prijateljem koji je trenutno u Turskoj, kako bi mi poslao novac za nastavak putovanja. Ahmad je još jedan izbeglica iz Avganistana koji je pobegao od progona jer

nije želeo da se bori u „beskrajnom, beznačajnom ratu“. Član grupe koja se povezuje sa ID ga je izbo nožem, nanevši mu ozbiljne povrede i preteći da će ga ubiti ukoliko se ne pridruži njihovim snagama. Njegova porodica je i dalje u Avganistanu ali on planira da se ponovo sastane s njima kada mu bude odobren azil u Nemačkoj. On je potrošio 3500 evra kako bi stigao u Srbiju iz Avganistana, radeći kao građevinski radnik u Iranu i Turskoj kako bi zaradio novac za svoj put. A. je jedan od nekolicine izbeglica u Dimitrovgradu koji je uspeo da izbegne bugarsku policiju i nije prijavio nikakvo zlostavljanje. On je u pratnji devetnaestogodišnjeg K. iz Kunara koga je upoznao dok su pokušavali da stignu do teritorije Srbije. K. je takođe sportista koji se bavi kriketom već deset godina. Njih je spojio zajednički cilj. Oni su u potrazi za boljim životom u Nemačkoj. K. je takođe potrošio oko 4000 evra i neko vreme je radio u Turskoj u fabrici kablova kako bi sakupio novac za nastavak puta ka Nemačkoj. K. je putovao kao deo druge grupe izbeglica, ali su se oni razdvojili nakon prelaska granice iz Turske u Bugarsku. Policija ih je presrela i pokušala da iznudi novac kako bi izbegli registraciju i deportaciju, ali kako oni nisu imali novca, policajci su ih fizički napali. Petoro njegovih prijatelja je zadržano a on je jedini koji je uspeo da pobegne. A. i K. ne idu u Beograd sa ostalim izbeglicama koje stoje ispred policijske stanice u Dimitrovgradu pošto oni nemaju 25 evra da kupe autobusku kartu.

Šestoro izbeglica, članova paštuanskog plemena Zadran iz Kabula, izbegli su iz Avganistana ugled brutalnog rata i stalnih pretnji od strane različitih ekstremističkih grupa, poput ID, Talibana i drugih grupa koje se dovode u vezu sa njima. S. (24) je odlučio da ode pre nego što mu se desi nešto loše. Odabrao je rutu kroz Bugarsku zbog straha od vode i zato što ne zna da pliva. Prilikom prelaska granice između Turske i Bugarske, njegova grupa je pretrpela zlostavljanje od strane bugarske policije. Kako nisu imali dovoljno novca da potkupe policajce, fizički su napadnuti i pretučeni pendrecima. Nakon što su ih pretukli, policajci su ih opljačkali

uzevši im novac i mobilne telefone. S. je uspeo da sakrije malu količinu novca i iskoristio ga je da dođe do Srbije. Njegov cilj je Zapadna Evropa i nada se da će se ponovo sresti sa svojom porodicom kasnije. R. (17) je deo druge grupe paštuanskih izbeglica iz provincije Lagman u Avganistanu. On je stigao u Dimitrovgrad nakon dvomesecnog putovanja kroz Iran, Tursku i Bugarsku. R. je pohađao školu u Lagmanu ali objašnjava da je to bila samo formalnost i da zapravo ništa nisu učili. „Teško je biti mlad u Avganistanu, teraju vas da izaberete da li ste Taliban ili Arbaki“, kaže Rošan, dodajući da on nije želeo da se priključi nijednoj od tih grupa. Borba zači smrt a on je želeo da ostane živ. On još uvek ne zna gde se zaputio, ali ima jednog prijatelja u Nemačkoj od kog očekuje pomoć. R. je platio 1500 dolara kako bi stigao do Turske, gde je radio u Istanbulu šest meseci da zaradi novac i nastavi prema zapadu. Tamo je upoznao grupu kirjumčara i organizovao je da ga prebace u Srbiju za 1200 evra. On i njegova grupa su proveli tri dana i tri noći na granici između Turske i Bugarske hodajući kroz šumu po teškim vremenskim uslovima kako bi se našao sa ljudima koji će ih provesti kroz Bugarsku. Kako ih je presrela granična policija, opljačkala ih i fizički napala, krijumčari su ih ostavili i oni su nastavili putovanje prepušteni sebi. Nakon prelaska granice sa Srbijom, došli su u policijsku stanicu kako bi se registrovali i bili u mogućnosti da nastave da putuju ka hrvatskoj granici.

Preporuke

Beogradski centar za ljudska prava ima sledeće preporuke za nadležne organe u Bugarskoj

1. Bugarski nadležni organi bi trebalo da sprovedu odgovarajući i nezavisnu istragu po pitanju optužbi izbeglica o zlostavljanju od strane bugarskih službenika koji sprovode zakon;
2. Bugarski nadležni organi bi trebalo da javno osude navodne radnje zlostavljanja izbeglica i ostalih kategorija migranata i da naglase da će ovi slučajevi biti adekvatno istraženi i sankcionisani;
3. Bugarski Ombudsman bi trebalo da bude više uključen u nadgledanje statusa izbeglica i ostalih kategorija migranata u Bugarskoj;

4. Nacionalni mehanizam za prevenciju torture bi trebalo da poveća svoje prisustvo u pograničnim zonama i centrima za azil i pritvorima, i da obezbedi izbeglicama i ostalim kategorijama migranata da prijave slučajeve zloupotrebe;

5. Kapacitet organizacija civilnog društva koje pružaju besplatnu pravnu pomoć izbeglicama i ostalim kategorijama migranata trebalo bi dodatno ojačati, uključujući povećano prisustvo u pograničnim zonama (nadgledanje granica), kako bi izbeglice i ostale kategorije migranata imale pristup adekvatnom savetovanju i zastupanju u slučaju da dođe do zloupotrebe.